

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

23de mai 1897.

23de aarg.

En liden bødler

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I passer til en adresse paa over 5 ekshpr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekshpr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Renge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

en gamle begyndte langsomt og forsigtig at fortælle hende, at han samme aften maatte føre hende bort. Valborg forstod ham ikke fuldt ud, men fattede saa meget som, at hun skulde forlade det hus hvori hun nu var. Men naar og hvorhen opfattede hun ikke. Hun havde ikke noget mod at komme bort; forhaabentlig skulde hun ombord paa skibet — dette var jo hendes eneste ønske og det, som hun sent og tidlig tænkte paa. Hvor hun følte længsel efter at kunne hvile sit trætte hoved ved Frelserens grav! Forlængst havde hun opgivet tanken paa at kunne virke noget for at udfri den hellige grav af de vantroes haand; forlængst havde hun forstaaet, at barnetoget var en ubegribelig vildfarelse fra først til sidst, og at det saa langt fra var et Gud velbehageligt forehavende, hun var blebet med paa, at det i hvertimod var stor synd saaledes uden tilladelse at forlade sine foreldre. Men ved den hellige grav vilde hun nu søge tilgivelse for sin brøde, og hun havde faaet den tro, at Gud havde holdt hende ilde saalænge netop for at lade dette hendes ønske gaa i opfyldelse.

Ligepludselig hørte Valborg paa Josef's halvt uforstaaelige ord. Hun var tilfreds med at have forstaaet det væsentlige af, hvad han sagde. Hun havde ikke klart opfattet, naar hun skulde reise. Men det var ogsaa omtrent det samme for hende. Hun var særdig til naarsomhelst at drage afsted; hun trængte ikke mange forberedelser; hun eiede ikke andre klæder end dem, som hun gik og stod i.

Josef sneg sig endnu en stund om i værelset. Han følte trang til at dække sit stugge forehavende med smukke ord og snakkede i det vide og brede om det hellige liv, som ventede

Valborg i Afrika, skjønt han vidste, at han løi, og at den unge pige desuden ikke forstod størsteparten af hvad han sagde. Han hørte til den slags kjeltringer, som søger at besmykke sin ondskab for sig selv, for at den ikke skal staa for deres sjæl i en altfor rædsefuld skikkelse.

Valborg forstod tilsidst saa meget af den gamle lange talemaader og livlige haandbevejelser, at hun allerede samme aften skulde forlade huset, og at der maatte være hændt noget, som havde gjort sterkt indtryk paa ham.

Hun var glad, da han endelig gik igjen og overlod hende til sine drømme.

Fra gaden hørte hun paa afstand lar-men af legende børn. Og mens hun sad og lyttede dertil, trængte ogsaa lyden af en hunds gjen frem til hendes øre. Det var forunderligt, hvilket indtryk dette gjorde paa hende. Hun blev endnu blegere end før, og et svagt skrig trængte sig frem fra hendes læber.

I næste øjeblik sprang hun op og vilde styrte hen til døren. Med skjælvende haand rev hun i klinken; men døren var stængt.

For første gang efterat Valborg var kommen i Josefs hus opdagede hun, at hun var en fange. Denne opdagelse for som et lyn gennem hendes hoved. Hun havde hidtil været altfor søv og ligegyldig til at bemærke det. Gamle Josef havde sagt hende, at det var bedst for hendes helbred, at hun holdt sig inde; jo mere hun holdt sig i ro, desto før vilde hun blive saa frisk, at hun kunde komme ombord paa skibet. Og hun havde heller ikke haft nogen lyst til at gaa ud. Hun havde hele tiden følt sig saa elendig og mat, at næsten hvert skridt kostede hende anstrengelse.

Noget af den gamle vilde aand vaagnede i hende, mens hun stod foran døren og for-gjæves forsøgte at faa den op.

Atter hørte hun hunden gjø.

„Wolf! Wolf!“ skreg hun og rev med al magt i døren, og denne var ikke bedre stængt, end at hun tilsidst fik den op. Uden at se sig om hverken tilhøjere eller tilvenstre styrte hun nedover trappen. Udenfor huset legede nogle børn, som syntes at blive høist forstrækkede ved at se hende. Men hun neppe saa dem. Hun styrtede alt, hvad hun kunde hen gennem gaden for at finde Wolf, det gode, trofaste dyr, som hun — ja hun kunde nu næsten ikke holde ud at tænke derpaa —

aldeles ubentet havde fundet igjen paa reisen, men som siden var kommen væk fra hende, mens hun laa syg i Genua.

Ligbleg og med opløst haar styrtede hun hen gennem gaden. En forvirret vække tanker løb om i hendes hoved; hun søgte, hvorledes kræfterne begyndte at svigte hende, og hvorledes det undertiden vilde fortne for hendes pine; men alligevel styrtede hun videre. Hun var kommet ind i en trang mørk gade; hun syntes endnu at høre gjænen fra den kant, og hun var ikke i tvil om, at det maatte være Wolf. Hendes blege læber søgte at raabe navnet paa den kjære hund, som var det eneste væsen, som kunde minde hende om det fjerne hjem. Men saa hørte hun ikke længere nogen gjænen. Hun stansede og lyttede; en kold angst greb hende. Skulde hun kanske alligevel ikke finde den?

Hun var ikke istand til at tænke længere; en lammende tyngsel lagde sig over hendes legeme; hun strakte armene ud ligesom for at finde noget at holde sig i. Men saa blev det aldeles sort for hendes øine — hun havde mistet bevidstheden —.

Neppe fem minutter senere vendte Josef hjem fra et lidet erende ude i byen. Han saa grækten ud og lod til at være i mere end almindelig daarligt lune.

Han havde faaet høre om Bertel. At nogen kunde komme og søge efter den fremmede pige var noget, som aldrig havde kunnet falde ham ind. Han havde i det sidste aar gjort den erfaring, at de ulykkelige børn, som var med i forstoget og var naaede frem til Genua, var uden beskyttere. Og denne unge tyske pige, som han havde fundet syg i en hytte, haabede han særlig at saa solgt for gode penge i Afrika — hun var saa skjøn og vilde forhaabentlig snart blive frisk igjen, saa det kunde lønne sig at sende hende over til et afrikansk slavemarket.

Og nu havde hans søn sendt ham bud om, at han maatte saa den fremmede pige bort og skjule hende. Der var nemlig kommen en tysker til Genua ene og alene for at søge efter hende, og han var allerede paa spor efter, hvor hun var. Josef var rasende over dette. Men han lagde straks sin plan og gik derpaa op til Valborg for at forbedre hende paa, at hun vilde blive bragt bort fra huset. Siden havde han været henne hos en kjending, som han vidste, han kunde stole helt og fuldt paa, og af ham

hadde han faaet løfte paa, at han skulde skjule pigen, indtil skibet kom tilbage. For ikke at vække opsigt kunde han først flytte hende ud paa aftenen, men naar det var gjort, kunde den dumme tysker gjerne komme, saa meget han vilde, og gennemsøge hans hus. Hvis han var en fornem mand, og havde kejserlige soldater med, saa blev det allurad det samme — i Josefs hus skulde han intet mistænkeligt finde.

Fordybet i disse tanker vandrede han hjemover, men var forresten slet ikke i noget godt lune, saa han grættent jagede væk de børn, som legte foran hans hus.

Da han kom ind, satte han sig til at spise lidt af den mad, som hans gamle husholderste satte foran ham.

„Glem endelig heller ikke senere at gibe den fremmede pige mad“, sagde han. „Og husk endelig paa, at om der skulde komme folk og spørge efter hende, saa ved du intet. Forstaar du?“

Den gamle grinte leende til ham for at vise, at hun forstod hans mening, og nikkede med hovedet. Hun var en samvittighedsløs kvinde, som passede udmerket for en saadan herre.

En stund senere gik Josef opad den trange trappe, som førte op til det kammer, hvor han havde holdt Valborg indestængt. Det var allerede bleven mørkt, og han maatte føle sig frem for at finde veien. Men hvor forbauset var han ikke, da han naaede op og fandt døren til værelset staaende aaben.

Hans husholderste var gaaet derop før han og kom i mørket mod ham og spurgte:

„Er det Dem?“

„Ja“, svarte Josef.

„Hvor er den fremmede pige?“ spurgte husholdersten.

„Den fremmede pige? Er hun ikke inde i værelset da? — Hun maa ligge paa sengen. Gaa hen og væk hende!“

Den gamle kom nærmede sig sengen.

„Hun er ikke her“, hørtes hun snart efter at sige.

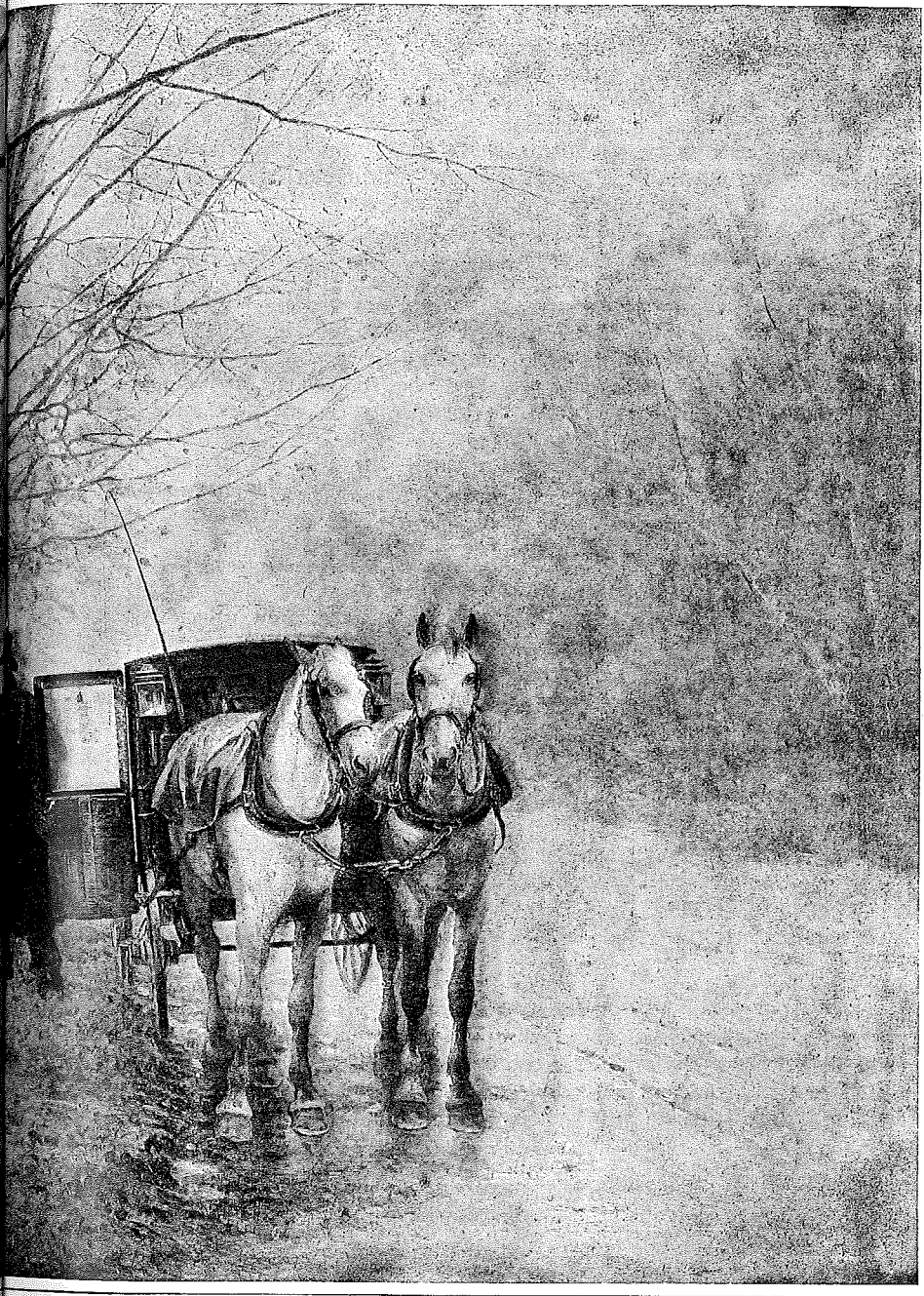
Josef styrtede ind i værelset med en styg ed.

„Er hun ikke der?“ streg han rasende.

„Du lyver, din gamle drage! Hvor skulde hun ellers være! Skynd dig ned og hent et lys. Hun ligger vel kanske og sover i en krog af værelset.“

„Det tror jeg ikke“, svarte husholdersten.

anduel.

„Men hvorfor har De ikke som sedvanlig stængt døren? Den stod aaben, da jeg kom herop. Pigen har vel haft en anelse om, hvad der ventede hende, og har rømt sin vei.“

„Det er umuligt“, sagde Josef, „det er umuligt. Hun har været aldeles fløv og ligegyldig for alt. Hvis jeg havde kastet hende i vandet som en katunge, havde hun neppe givet en lyd fra sig. Men hun er sikkerlig bleven sjaalet fra mig. Og det er din skyld! Hvorfor har du ikke påstet huset, mens jeg var borte, din gamle kets.“

Den forbitrede mand styrkede med løftet arm mod husholdersten, saa denne maatte sligte nedad trappen.

Da hun var kommet ned, skreg hun hvæsende af harme imod ham:

„Tror De virkelig, at jeg vil have noget med Deres elendige haandværk at gjøre?“ Hvis De vover at røre mig, skal jeg skrige, saa alle folk i huset kommer op.“

(Fortsættes.)

Kjærlighedens seier.

Den bekjendte prædikant Moody fik en dag et brev af følgende indhold:

„Kan De imorgen kl. 10 være ved fængselsporten? En fange vil da blive løsladt som ikke eier en ven i verden. Se, om De kan gjøre noget for ham. Hans udseende er meget imod ham; han har et saa ondt ansigt, at ingen vil have noget med ham at bestille, selv hans kamerater lader ham passe sig selv, saa snart de har udført deres værk, et tyveri eller indbrud.“

Moody svarte: „Ja, jeg skal være der!“

Den næste dag kl. 10 indfandt han sig ogsaa ved fængslet. Præstis kl. 10 gik porten op, en mand kom ud. Moody, hvis hjerte var fuldt af inderlig barmhjertighed med denne ulykkelige, traadte hen til ham, klappede ham paa skulderen og spurgte:

„Kjære ven, hvorledes har De det?“ Manden saa mørkt op og ned at ham.

„De er ikke min ven“, mumlede han.

„Jo det er jeg“, forstrebte Moody, „og det vil jeg bevise Dem. De har spist frokost, ikke sandt, men har vist ingen penge til middagsmad. Her er penge, og jeg vil gjerne se Dem til te i aften i mit hjem. Min hu-

stru vil byde Dem hjertelig velkommen. Her er min adresse.“

Manden tog pengene med en gnaben mine, lovede heller intet, og Moody fjernede sig, efterat han endnu en gang havde indbudt ham og lobet at gjøre ham det saa behageligt som muligt.

Aftenen brød frem. Bordet var dækket, te, mad og kager var færdige og en behagelig stol var skubbet hen til kaminen. I fidebærrelset havde man sat vaskband og haandklæde, børste og kam frem. Endogaa børenene lytter efter den merkkelige gjæst. Det varer længe, inden han kommer. Moody siger: „Der er en, som ved hvor den stakars mand er, til ham vil vi bede.“ Og Moody og hans hustru bad da inderlig. Snapt er de færdige, før de hører en sagte ringen. Moody gaar selv hen og lukker op, det maa tjenestepigen ikke gjøre. Han fører manden ind og byder ham velkommen, de har længe ventet paa ham; derpaa fører han ham ind i fidebærrelset.

„Her er vaskband, De har jo intet hjem“, siger Moody, „derfor maa De gjøre Dem istand her.“ Derpaa gaar man tilbords. Efterat bordbønnen er bedet, bliver det bedste sat frem for gjæsten.

Da maaltidet er tilende, spørger Moody's lille datter: „Maa jeg nu komme hen til dig, far?“

„Nu, ja“, siger faderen, tager den lille pige paa skjødet, kysser og hjærteegner hende, som han pleier hver aften. Derpaa hvister han hende noget i øret, men barnet farer forfrækket tilbage.

„Nei, far, det kan jeg ikke.“

„Hvis du holder af far, vil du nok gjøre det.“

Barnet lister sig langsomt bag stolene hen til den fremmede, men da det er nær ved ham, tøver det.

„Nei, far jeg kan ikke“, hvister hun.

„Saa? Ja saa holder du heller ikke af mig; gaa saa hen paa din plads.“

„Na, far“, beder den lille.

„Nei, naar du ikke holder af mig, maa du heller ikke komme hen til mig.“

Endelig tager barnet sig sammen, hun reiser sig, gaar hen til manden og rækker ham haanden. Derpaa, som drevnen af en pludselig indskydelse, slinger hun de smaa arme om hans hals og giver ham et kys. Den barnlige kjærlighed til faderen har givet

hende kraft til det. Den fremmede bliver meget forundret, han holder hænderne for ansigtet, lægger hovedet paa bordet og begyndte pludselig at græde.

Og hvad blev der siden af ham? I dag forkynder han evangeliet som gadeprædikanter.

I mesterens navn.

In liden barbenet gut paa omtrent ti aar stod udenfor en skotskbutik ved den store gade, Broadway, i New York, og saa ind ad vinduet, mens han skjælvede af kulde.

En dame, som kom kjørende op ad gaden i en sin vogn, trukket af et par raffe hester, lagde merke til den lille stakkar, som saa saa forfrosen ud, og hun bad sin kufft at holde. Damen, som var kostbart klædt, gik hen til gutten og spurgte: „Hvorfor staar du og stirrer saa ind ad det vindu, min gut?“

„Jo, jeg har bedet Gud om at give mig et par sko“, svarte han.

Damen tog ham ved haanden og gik ind i butikken, hvor hun spurgte eieren, om en af hans folk maatte gaa hen og kjøbe to par strømper. Jo, det tillod han. Derpaa bad hun, om hun maatte laane et fad med vand og et haandklæde. „Jo gjerne“, svarte han, og damen fik straks, hvad hun bad om.

Hun fik sin lille myndling med ind i et lidet rum bag ved butikken, trak sine handsker af, knælede ned og vaskede disse smaa fødder og tørrede dem med haandklædet.

Smidlertid kom butikgutten med strømperne, og da hun havde trukket det ene par paa ham, kjøbte hun et par sko, som han ogsaa fik paa, hvorefter hun pakkede det andet par strømper sammen og gav ham, saa klappede hun ham paa kinden og sagde: „Jeg haaber, at du befinder dig bedre nu, min gut?“

Da hun vendte sig for at gaa, tog den forundrede gut hendes haand, og idet han saa hende ind i ansigtet, besvarede han hendes spørgsmaal, idet han sagde: „Er du en engel?“

„Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, har I gjort mod mig“ (Matt. 25, 40).

Hvorledes en liden pige fik æreslegionen.

In liden pige paa 10 aar, Jennie Garry, har nylig faaet æreslegionen. Og det var med god grund.

En hed sommerdag opdagede den lille pige, mens hun gik langs jernbane stinnerne til Chicago, at der var ild i den træbro, paa hvilken jernbanen gik over en dyb kløft. Hun vidste, at et ekstratog om saa minutter skulde kjøre over det farlige sted, løb toget imøde saa hurtigt, hendes smaa ben kunde bære hende, og sit toget til at stanse ved at viste af alle kræfter med sin røde kjole. I vognene var 800 passagerer og deriblandt mange franskmand, som ved den lille piges aandsnærværelse undgik en sikker død.

Da det rygtedes i Frankrig, tøvede præsidenten ikke med at belønne hende efter for-tjeneste.

Den lille hyrdes bøn.

In liden gut vogtede sine faar en søndag morgen. Klokkerne ringede til kirke, og han saa folk kom gaaende over markerne og kom derved i tanker om, at han ogsaa gjerne vilde bede til Gud. Men hvad skulde han sige, thi han havde aldrig lært nogen bøn. Da knælede han ned og begyndte at ramse alfabetet op — a, b, c lige til ø

En herre, der tilfældigvis gik paa den anden side af hækken, hørte guttens stemme, og idet han kigede igennem buskene, saa han ham med foldede hænder og lukkede øine, idet han fremsagde a, b, c, o. s. v.

„Hvad bestiller du, min lille ven?“

Gutten saa op. „Undskyld, jeg var ifærd med at bede.“ — „Men hvorfor fremsagde du dine bogstaver?“

„Ja, ser De, jeg har aldrig lært nogen bøn, og jeg søgte saadan en lyst til at bede til Gud om at passe paa mig og hjælpe mig at passe paa mine faar; saa tænkte jeg, at naar jeg fortalte ham alt, hvad jeg havde lært, saa kunde han nok selv sætte det sammen og stave sig til, hvad jeg ønskede.“

„Jo, det vil han sikkert gjøre, Gud velsigne dig, min lille Gut; naar hjertet taler ret, da kan lærerne ikke tale fortjert.“

En duel.

(Vid billede.)

Beldigvis har vi ikke dueller i vort land, og den scene, som vort ene billede idag viser, er altsaa hentet fra andre egne af Europa, hvor man endnu bruger denne maade at afgjøre en trætte paa.

Enten de duellerende har benyttet pistol eller kaarde, kan ikke sees, men den unge mand maa ialfsald haardt saaret bringes til vognen, og kanske døden bliver følgen.

* * *

Det vi omtaler dueller vil vi minde om, at en af de mest berømte nordmand, som nogengang har levet, er falden i en duel, nemlig Peder Tordenskjold.

Da den store nordiske fred var sluttet, drog han paa en udenlandsreise. I Hannover pryglede han en falsk spiller den svenske oberst Stahl, som i Hamburg havde bedraget en dansk mand, og følgen heraf blev en

duel, hvori Tordenskjold faldt. Det var den 12te november 1720. Han var da bare 29 aar gammel, men var alligevel allerede admiral. Hans lig blev bragt til Rjōbenhavn, hvor det nu hviler i en sort marmor-kiste i Holmens kirkes store gravkapel.

Frimerker og brevkort.

Iaaret 1854 begyndte man med frimerker i Norge. De første frimerker var blaa, og skjønt de ikke er ældre, hører man disse være ældste frimerker ofte blive kaldt „oldnorske.“

I 1871 kom brevkortene i brug i vort land; men i begyndelsen maatte man betale ligesaa meget for dem som for almindelige breve, som skulde sendes med posten. Først i 1877 blev brevkortenes pris nedsat til 5 øre.

Oplosning paa billedgaade i nr. 19.

„Ratten har en grusom natur.“

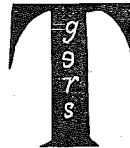
Billedgaade.

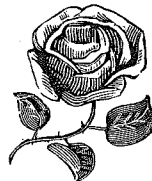
r

yg

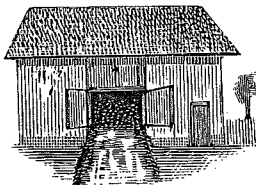
ge 2 gg læde

etv

g

k

